

Horváth Szabolcs

Lépcsősoron

ÖTÖDIK VERSKÖTET

Könyvajánló

Horváth Szabolcs: Lépcsősoron

Kedves Olvasó!

Ha kezdedbe veszed ezt a könyvet, ha fiatal vagy, Horváth Szabolcs költő forrongó verseiben önmagad forrongásaira, szerelmeidre, csalódásaidra, vagyis önmagadra ismerhetsz! Megtudhatod verseiből, hogy belőle egy-egy probléma milyen indulatokat váltott ki! Pontosan kifejezi írásaiban. Tüköri egyéniségét!

Ha pedig idősebb vagy, és már lecsillapodott benned az ifjúkori lángolás, aminek már csak az emléke maradt meg Benned, akkor egy-egy versre visszatérve emlékezz! Idézd fel újra és újra Önmagad fiatal korát! Emlékezz szerelmeidre, csalódásaidra! És a költőre, aki helyetted is megírta mindezt! Neki adatott meg ez a tehetség.

Rendkívül termékeny költő! Érzékeny az élet minden rezdülésére. Gyűlöli az igazságtalanságot! A kritikák, ha jó szándékkal írja valaki, azt elfogadja, és köszöni! De kiáll Önmagáért, ha a kritika nem építő jellegű! Ezt a módszert nehezen viseli el! Tanulhat mindenki írásaiból, ha akar! Lapozd fel többször, olvasd el újra egy-egy versét! Gondold végig, Te vajon hogy cselekedtél volna az Ő helyében?

Az olvasáshoz és az emlékezéshez jó olvasást, és jó szórakozást kíván számodra Szalianna, Szabó Julianna, a költő MENTORA, a kétszeres Nívódíjas író, költő és előadó. Hallhatatlan Szónokok Pantheonjának tagja. Szellemi és Kreativitás Készségfejlesztő! Médium Hungary

Szabó Julianna (Szalianna)
2017.01.22. Tatabánya

Akitől minden szép

Gyémánt lélek,
Mely tartja bennem az életet;
Egy aranyozott szív,
Mely felemeli lényemet.
Egy ezüstös mosoly,
Mely csak nékem csillan;
S bronzba öntött karjaitól,
Minden rossz elillan.
Égi csillagok,
Olyanok nékem szemei;
Üstökös lennék tekintetén,
Melyre álom felnézni.

Ő maga a tavasz,
Mely minden harmat mámorá;
Ő maga a nyár,
Az arany naplementék gazdag vagyona.
Ő maga az ősz,
Mely hullajt minden levelet;
Ő maga a tél,
Mely eláraszt egy életet.
Ő maga a boldogság,
Mely nékem soha nem elég;
Ő a világ, és az élet,
Akitől minden szép.

2015.08.21.

Belé vakultam (Bár lennék)

Most lennék csak igazán,
Életvonal tenyerén;
S nyújtózkodnék rajta,
Az örökké való éjjelén.

Lennék...
Ajkai közt a hang;
Mely boldogan csilingel.
Ne az, kiért kong a harang.

Lennék... akár mesés
Szemeinek fénye;
Újra és újra... ismét
Hadd nézzek beléje.

Lennék,
Hajából egy szál;
Melyet a lágyszellő, simogat,
Egy nyári napnyugtán.

Formás ujjain egy perc,
Hogy érintsem, mikor álmodik
S erős kezével, szorítsa vágyaim.

Ölelése lennék, ó de mennyire...
Ahogy nem akar engedni engem.
Hadd érezzem, ó, Istenem!

Ölelése lennék, ó de mennyire...
Csak magamhoz szorítani
Hadd érezzem, ó, Istenem!

Szívén akár egy repedés,
Mely ma már csak múlt;
Érezni a lüktetést,
S hogy a seb begyógyult.

S lennék könny a szemében,
Kérlek, csak le ne törölj!
Lelked tükrében megmaradni
Mert inkább gyötörj, mint ölj.

2015.09.02.